

GESJEESD

Met dit boek maak ik mijn debuut als schrijver.

COR KLINGERS

GESJEESD

Brave New Books | Singel uitgeverijen

GESJEESD

Copyright © 2019 Cor Klingers

Auteur: Cor Klingers

Druk: Brave New Books | Singel uitgeverijen

Omslagontwerp: Cor Klingers

Vormgeving binnenwerk: Brave New Books | Cor Klingers

Romantische thriller

ISBN 9789402198232

NUR 305

Eerste druk: 2019

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt of worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopie, internet, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande personen of reële gebeurtenissen berust op toeval.

VOORWOORD

Ik had het al veel eerder willen doen, maar ik kon er gewoon de tijd niet voor vinden.

Tot begin van dit jaar. Toen kon ik eindelijk beginnen met het ten uitvoer brengen van mijn lang gekoesterde wens om een boek te schrijven.

Ik had de verhaallijn al een tijdje in mijn hoofd, maar met een wens, inspiratie en een opzet voor een goed verhaal heb je nog geen boek.

Dus pakte ik de koe bij de horens en ben gaan schrijven, met veel plezier en vrijwel elke dag een aantal pagina's.

En zie hier, het boek is klaar. Een actuele romantische thriller voor mannen en vrouwen vanaf een jaar of 16.

Een actueel, indringend, spannend en romantisch verhaal, dat zich dichtbij huis afpeelt, op bekende plaatsen, langs bekende wegen, en af en toe stof tot nadenken geeft. Fictie, maar wel zo realistisch, dat je hoopt dat het jouw deur voorbij gaat.

Wat doe je, als je baalt van je leven als geneeskundestudent in Amsterdam?

In Gesjeesd neemt het leven van hoofdpersoon Lars Bergsma een indrukwekkende wending met grote gevolgen voor hemzelf en de mensen om hem heen.

Ik hoop u als lezer op het puntje van uw stoel te houden, zodat u mijn boek maar moeilijk weg kunt leggen.

Cor Klingers

1 KEERPUNT OP KLAARLICHTE DAG

Hij had slecht geslapen en was humeurig gestemd. Zo begonnen de meeste dagen van Lars Bergsma, sinds hij naar Uilenstede was verhuisd om in Amsterdam te studeren. Hij moest en zou arts worden. Dat was het beeld dat bij zichzelf en in zijn dierbare thuisomgeving had opgeroepen. Hij was supergemotiveerd begonnen en goed door de decentrale selectie heen gekomen, maar naarmate hij langer bezig was, begon hij steeds meer tegenzin te krijgen. De afgelopen maanden sleepte hij zich met moeite voort van zijn kleine kamer naar de collegebanken en praktijklokalen van het Academisch Medisch Centrum. Hij had met redelijk gemak zijn propedeuse gehaald. Dit had zijn motivatie echter niet doen groeien, integendeel. Hij voelde een steeds grotere weerstand tegen zijn keuze, die in de verste verte niet leek op de zich voorgestelde 'roeping'. Hij baalde van zijn snel oplopende studieschuld, en het vooruitzicht om nog jarenlang boven zijn studieboeken te moeten hangen. Hij baalde ook van de witte jassen hiërarchie, waar hij langdurig mee zou moeten dealen. Regelmatig had hij heimwee naar de gemoeidelijke en vertrouwde omgeving waarin hij opgroeide, naar zijn actieve leven daar, naar zijn sport, het uitgaan. Hij verlangde naar het samenzijn met zijn familie, vrienden en kennissen, maar het meest miste hij toch zijn beste vriend Nick en zijn vriendin Sanne.

Zijn relatie met Sanne stond op een laag pitje. Ze waren een aantal jaren geleden verliefd op elkaar geworden. Sanne werkte in de zorg en voelde er niets voor, om naar de Randstad te verhuizen. Hij kende haar via zijn zus Kim, die veel moeite had met de relatie tussen haar vriendin en haar broer.

Ook Nick zag hij veel te weinig, maar gelukkig hadden ze vrijwel dagelijks contact met elkaar. Met Nick kon hij lezen en schrijven tegelijk. Lars noemde hem gekscherend vaak 'bolle'. Dat kon Nick goed hebben. Veel beter dan 'dikke', zoals hij op de lagere school vaak pestend genoemd werd. Dik was Nick echter al lang niet meer. Hij was goed getraind en had stevige spierbundels. Het gaf hem een sterk en stoer uiterlijk, helemaal zoals hij in feite ook was. Nick werkte graag met zijn handen en had na de middelbare school al veel baantjes gehad. Hij hield van afwisseling, als hij een nieuwe uitdaging zag, dan ging hij die aan.

Lars draaide zich nog een keer op zijn favoriete zijde. Droemerig probeerde hij zich Sanne voor de geest te halen. Hij zag haar mooi gevormde gezicht en prachtige donkerblonde haren. Hij miste hun humor, hun lange conversaties en intieme avonturen. Ze noemde hem af en toe haar 'Viking', vanwege zijn staalblauwe ogen en van nature gekrulde blonde haren.

Zijn mijmering werd wreed verstoord door het wekalarm van zijn smartphone. 'Tijd voor mijn fijne studie,' mompelde hij met een duidelijk cynische ondertoon. Er zat niets anders op, dan zich maar weer te onderwerpen aan zijn enorme tegenzin.

Het was koud en nat deze februari-ochtend. Hij nam daarom maar de kortste route via het veer naar de Ouderkerkerdijk. Het was een half uurtje fietsen naar college.

De miezer- veranderde in een stortregen. Na enkele minuten was zijn spijkerbroek volledig doorweekt. Hij voelde het water tot in zijn schoenen. De waterdruppels liepen, van zijn hoofd en uit zijn nek, zijn regenjas in. Het voelde als een soort koude transpiratie, die zich geleidelijk aan over zijn lichaam uitbreidde.

De gedachte aan verleidelijk geurende hete koffie leek het tegen de wind in fietsen alleen maar zwaarder te maken. Resoluut maakte hij rechtsomkeert.

De aanblik van het koffiec  , waar hij regelmatig te vinden was, stemde hem direct een stuk positiever. Zou ze er zijn? Lars keek naar de counter.

Ja, zijn favoriete barista was aan het werk. Iris, de enige persoon in zijn nieuwe omgeving, waar hij iets voor was gaan voelen. Hij waande zich gelukkig met de gedachte dat dat wederzijds zou kunnen zijn. Zij en haar koffie gaven hem een bijzonder gevoel. Bijna bevrijdend. Het versterkte zijn hang naar verandering, naar bezig zijn met zaken die hem raakten en boeiden. Naar plezier, naar zijn familie en vrienden.

Arts worden leek steeds minder goed te passen in dat beeld. Het zou hem vast wel lukken, maar was het ook wat hij wilde? Hoe vaak had hij niet gehoord, hoe leergierig en intelligent hij was. Hij zou op zijn sloffen arts of tandarts kunnen worden. Wat een fantastische toekomst zou er dan voor hen openliggen, een veel beter perspectief dan de meeste mensen uit zijn familie hadden. Waarom voelde dat dan niet zo?

Hij had achteraf gezien liever eerst wat gaan reizen en daarna een leuke baan gezocht. Misschien later nog weleens studeren, al zou dat zeker geen geneeskunde meer worden.

Hij wilde in ieder geval weer aansluiting zoeken bij zijn sociale contacten in Brabant. Genieten van de plezierige mix van spanning en ontspanning. Opgaan in de meer ongedwongen en gevarieerde leefwijze die hij gewend was.

Hij miste het voetballen bij zijn club, bij weer en wind de wei in. Drie keer in de week trainen, zwetend achter de bal en de tegenstander aan. Lekker gek doen met je vrienden, niet dat streberig opgepompte, waar veel studiegenoten indruk mee probeerden te maken. Vaak hadden die vaders of moeders met een succesvolle medische carrière en daarmee een kruiwagen bij het studeren en nadien bij het vinden van een baan. Hij moest alles zelf maar zien uit te vinden en voelde zich een buitenbeentje. Zijn ouders hadden geen vette bankrekeningen en aandelenportefeuilles. Ze konden het

hoofd maar net boven water houden. Zijn vader was, na 35 jaar ploegenarbeid in de chemische industrie, als niet herplaatsbaar de laan uit gestuurd. Te duur, vervangen door een jonge goedkopere operator in een steeds verder geautomatiseerd productieproces. Werkloos en zo goed als kansloos. Zijn moeder kon, ondanks haar slechte heupen, nog parttime schoonmaakwerk doen. Maar het was alles bij elkaar geen vetpot.

Lars wist echter maar al te goed, dat zijn onvrede ook in zekere mate verband hield met zijn persoonlijkheid. Hij dacht direct aan Nick.

Nick had ook geen rijk of academisch gevormd thuisfront, en toch zou hij, los van het feit dat hij geen studiebolk was, geen enkele moeite hebben om zich in het studentenleven te handhaven. Hij kon met iedereen uit de voeten. Nick was een spits. Iemand die het contact niet schuwde bij het zoeken naar een doelrijpe kans. Als die zich voordeed, dan knalde hij de bal hard in de touwen.

Lars was zelf meer een denker, een strategische aangever. Een middenvelder, die met een splijtende pass of een lenige passeerbeweging, de tegenstander op het verkeerde been kon zetten. Hij gaf liever een goed geplaatste voorzet dan dat hij een doelpunt maakte.

Al vanaf jonge leeftijd speelde hij met Nick in hetzelfde team. Ze kwamen uit dezelfde volksbuurt in Bergen op Zoom en konden elkaar ook buiten de sport blindelings vinden, ondanks dat ze in vrijwel alles verschilden: in aard, uiterlijk, en gedrag. Hun vriendschap wekte dan ook vaak verbazing. Hoe kon het toch zo goed blijven gaan tussen die twee? Voor henzelf was dat volstrekt helder. Ze waren tegenpolen en vulden elkaar goed aan. Ook toen de middelbare schoolkeuze hen wreed leek te scheiden, bleven ze elkaar opzoeken. Hij op het VWO en Nick op het VMBO. De aangever en de afmaker. Nu beiden 22 jaar en nog steeds de beste maten.

Lars merkte dat hij zijn koffie koud had laten worden. Snel dronk hij het op. De smaak deerde hem niet, maar hij bestelde toch maar een nieuwe dampende bak troost, waarna hij weer in gedachten verzonk.

Troost was wel op zijn plaats, zover van zijn Brabantse roots en nauwelijks geïntegreerd in het Amsterdamse studentenleven. In een lange solo op zoek naar een spelbepalende dieptepass. Blij met een kop koffie en een afscheidsknipoog van een schier onbereikbare en bloedmooie barista.

Terug op zijn kamer, gunde hij zich de rest van de dag vrijaf. Hij nam zich voor vandaag de definitieve beslissing te nemen. Het was niet eenvoudig om alle plussen en minnen op een rijtje te krijgen. Stoppen of toch doorgaan? Het bleef lastig, al wou de balans direct al door naar 'einde studie'.

's Avonds was hij er nog steeds niet helemaal uit. Misschien dat een chat met Nick hem kon helpen. Die bolle was altijd zo lekker direct.

Hij stuurde Nick een WhatsApp-bericht.

'Hoi bolle, alles goed daar?' Lars zag dat Nick online was en direct al aan het typen.

'Hé, Lars! Ja alles flits, en met jou?'

'Goed! Wel klote weer, maar verder alles okay!' Om te verhullen hoe hij zich voelde, voegde hij er een aantal vrolijke emoji's aan toe.

'Niet slecht, maatje, het spoelt hier ook al de hele dag. Ik heb stagegelopen op de vliegbasis in Woensdrecht. Net effe lekker in de zaal gevoetbald. Nu een paar fluitjes voor de overwinning. Vet gewonnen!'

Lars voelde heimwee. Wat had hij graag meegespeeld en nu lekker met Nick aan een biertje gezeten. Voordat hij kon reageren, ping, het volgende bericht.

'Oh, en voor ik het vergeet, ik heb Sanne van het weekend gezien.'

Lars zijn heimweegevoel maakte plaats voor enige verwarring. Nieuwsgierig typte hij: 'Lekker bro, biertje! Waar zag je haar?'

Er werd even niet getypt aan de andere kant. Het kwam Lars voor, dat Nick een rustiger plekje zocht of even naar de juiste woorden moest zoeken, dus wachtte hij maar even af.

'Ja, maat, ik zag haar in de kroeg met een knul van de hockey. Je hebt hem ook weleens gezien, Max heet ie. Heftig voor je, maar ze hebben wat met elkaar.'

Lars voelde een brok in zijn keel, maar wilde dat niet laten merken. Hij schreef onderkoeld: 'Oh, gaat ze vreemd?'

Nick had kennelijk veel meer te melden. 'Wacht, ik bel je ff. Dit werkt zo niet.'

Vrijwel direct belde Nick via WhatsApp. 'Hoi! Ja, ik dacht laat ik maar even bellen. Ik ben ergens anders gaan staan, want dit is persoonlijke shit.' Hij wachtte tevergeefs even of Lars direct al wilde reageren en ging verder. 'Sanne vond dat het al langere tijd niet goed meer zat tussen jullie. Vanwege de afstand en andere interesses. Je weet wel, jij daar en zij hier. Jullie zijn teveel uit elkaar gegroeid!'

Lars realiseerde zich dat hij Sanne miste. Ze hadden de laatste tijd weliswaar weinig in elkaar geïnvesteerd, maar deze klote streek had hij niet verwacht. 'Kon ze me dat niet zelf laten weten?'

'Ja, natuurlijk had ze dat moeten doen. Ik heb haar dat ook gezegd. Ik denk dat ze geen zin had om je te bellen of te schrijven, omdat jij dat ook niet deed.'

'Waarom heb je Max niet bij haar weggesleurd of op zijn minst flink aangesproken?'

'Bro, dat had totaal geen zin. Ze is al veel langer gek op die gast. Daar kom je niet meer tussen.'

Lars reageerde geïrriteerd: 'What the fuck is dat allemaal daar bij jullie?'

'Hoezo, waarom vraag je dat aan mij? Wat denk je zelf? Jullie hebben allebei je eigen leven nu? En je gaat me toch

niet vertellen, dat jij 'm nog nergens in gehangen heb, sinds je daar in Sodom en Gomorra woont.'

Direct dacht Lars aan barista Iris. Hij fantaseerde regelmatig over haar, maar feitelijk hadden ze niets samen. Bij Sanne was dat heel wat anders. Die ging vreemd.

Zijn teleurstelling over wat hij hoorde, bracht hem tot een opmerking, waar hij nog lang spijt van zou hebben. 'Heb jij soms ook met je tengels aan d'r gezeten? Ben je daarom haar woordvoerder? Had je het niet wat meer voor me op kunnen nemen?' Allerlei negatieve gedachten flitsten door zijn hoofd.

Het uitblijven van een reactie, een korte zoomtoon en de terugkeer van het chatscherf, deden hem direct weer in de realiteit belanden. Hij was te ver gegaan. Dit had hij niet mogen zeggen. Daarvoor wist hij gewoon te weinig. Nick zou hun vriendschap nooit op de proef stellen. Nog altijd twee handen op één buik.

De onenigheid met Nick duurde precies een dag. Een paar korte WhatsApp-berichtjes waren voldoende om de lucht te klaren. Nick had besloten polshoogte te komen nemen in het Amsterdamse. De tekst ademde vooral het belang van hun vriendschap uit, maar praten moesten ze en veel.

2 EEN MIX VAN EMOTIES

Zaterdagmiddag Centraal Station, 16.10 uur. Lars liep, zodra hij Nick uit de trein zag stappen, met uitgestoken armen op hem af. Hij wilde direct laten blijken hoeveel spijt hij had van zijn aantijgingen en hoe hij het waardeerde dat Nick, zelfs nu, de moeite nam om naar hem toe te komen. Dat laatste had hij Sanne niet zien doen. Zelf ging hij de eerste maanden vrijwel wekelijks terug naar Brabant en zocht haar dan op.

Zwijgend liepen ze naar de tram. Lars sjouwde met de zware weekendtas van Nick. Hij wilde dat persé. Het had Nick beduidend minder moeite gekost, maar hij liet Lars maar begaan. Het schuldgevoel droop van de inspanning af.

Pas halverwege de tramreis brak het ijs, toen Lars zei: 'Kut Nick, dat ik me zo persoonlijk op jou heb afgereageerd. Ik had dit moeten bewaren voor Sanne.'

Nick reageerde niet direct. Pas na een paar duidelijk hoorbare zuchten van Lars, kon hij zijn gevoelens van teleurstelling niet meer voor zich houden. 'Ik was pist, Lars! Ik had je, als je naast me had gestaan, voor je kop geramd.'

Lars keek hem enigszins verschrikt aan.

'Ik heb echter nagedacht. Ik had me niet voor haar karretje moeten laten spannen. Bovendien kon mijn verhaal wel wat subtieler.'

Lars knikte, maar het viel amper op, omdat hij tegelijkertijd de tas van Nick overpakte naar zijn andere arm.

'Zal ik hem nemen?'

'Nee, ga jij maar verder met je verhaal. Wat heb je er trouwens allemaal in zitten? Ouwe Cd's? Je persoonlijke goudvoorraad?'

Nick was nog niet aan grappen toe. 'Nee effe serieus maat. Je weet, als vrienden blijven we van elkaars vriendinnen af. Je

veronderstelling slaat dus nergens op. Sanne is helemaal leip van die hockey-lul en is bang voor je reactie. Ze is pas 19 en een populaire meid. Nooit gebrek aan aandacht en niet op haar bekje gevallen. Heb je al contact met haar gezocht?’

Lars wist dat deze vraag zou komen. Natuurlijk had hij direct de telefoon moeten pakken. Waarom was hij zo bang voor haar definitieve afwijzing? Nu met Nick erbij, leek alles anders, veel makkelijker, veel minder beladen. Zo was het nu altijd als hij samen met zijn beste vriend was. Dan kon hij de hele wereld aan en kende geen bedenkingen of twijfel.

Het duurde dan ook niet lang of hij hing aan de lijn met Sanne, zittend aan zijn bureautje, met Nick op gepaste afstand.

‘Hé,’ klonk het zachtjes en overdreven ingetogen.

‘Hoi,’ zei Lars. Hij had het liefst direct de aanval gezocht, maar besloot er nog even het zwijgen toe te doen en af te wachten of ze er zelf over zou beginnen. Zij was immers de-gene die iets op haar lever had.

Behoedzaam vervolgde Sanne: ‘Ik had je dit eerder willen vertellen Lars. Ik vind het moeilijk om te zeggen, maar ik voel het niet meer. Niet meer zoals het was, begrijp je? Jij bent met andere belangrijke zaken bezig. Ik ben op mijn manier verder gegaan met mijn leven. We zijn uit elkaar gegroeid.’

Lars had zich in willen houden, maar de woorden brandden in zijn keel. ‘Zeg maar gewoon dat je een ander hebt! Je bent me gewoon al een tijd aan het belazeren. Hoe lang ben je al met die eikel?’

De beer was meteen los. Het net nog zo fragiele geluid van Sanne, zwol aan tot een luid geschreeuw. ‘Belazeren, hoe kom je erbij! Wat bedoel je met die eikel! Wat weet jij dat ik niet weet? Ik had niemand anders en heb niemand anders. Wat ik doe, gaat je geen reet aan! Het is uit tussen ons! Dat snap je toch zelf ook wel.’

Ze moest kennelijk bijkomen van deze tirade, want het duurde even voor ze verder ging. ‘Speel maar niet de ver-

meende onschuld! Want je bent geen haar beter! Net als die zus van je. Uiterlijk voorbeeldig, maar je moest eens weten! Nick zei...'

Lars beet op zijn knuist. Haar woorden maakten hem woest. Nick sprak altijd de waarheid tegen hem. Hoe kon ze zo vals uit de hoek komen en zelfs zijn zus erbij betrekken. 'Ga jij nu mijn zus erbij halen om je gelijk te bewijzen? Ben jij wel helemaal lekker in je bovenkamer? Wat heeft Kim hiermee te maken? Jij belazert mij. Ik jou niet! Hoe haal je het in je kop om alles met Nick te bespreken en niet eerst met mij? Had je me sowieso niet eerder kunnen vertellen dat je aan je gevoelens voor mij twijfelde?'

Overtuigd van zijn gelijk ging hij verder. 'Nick heeft je boodschap aangevuld met wat weetjes over jou en je nieuwe vriend. Ik begrijp nu pas waarom ik de laatste tijd niets meer van je zag of hoorde! Je had het zeker te druk met je nieuwe project, en nu de heilige maagd Maria uithangen en net doen of ik gek ben!' Hij realiseerde zich, het karakter van Sanne kennende, dat hij hiermee niet het laatste woord had gehad.

'Nou maagd ben ik niet meer, dat weet je. Fijn dat Nick je alles al verteld heeft. Dan weet je dus ook van mij en Max. Handig! Kan ik je meteen laten weten dat ik het met hem doe. Ik ben helemaal klaar met jou. Jij en je klote familie kunnen zich beter gaan bekommeren om die vreemde zus van je. Ze dweilt met Jan en alleman in de stad. Vraag haar maar eens naar Marvin Henriques. Sinds ze zich met hem heeft ingelaten, is ze zo gek als een deur.'

Lars kon na deze beladen woordenstroom zelf even geen woord uitbrengen. Marvin Henriques, de voormalige echtgenoot van hun buurvrouw? Wat had Kim daar mee te maken? Die kerel was al jaren geleden verhuisd naar Twente en was daar volgens horen zeggen hertrouwd.

Vol ongeloof schreeuwde hij haar toe: 'Ja, gooi jij maar met modder! Walgelijk wijf! Mijn zus in een kwaad daglicht zetten om mij te raken. Ik dacht dat jullie vriendinnen waren. Wat

een klote streek! Je weet wel beter! Wat heb ik me in jou vergist!

Sanne beëindigde per direct het gesprek en de vrienden keken elkaar verbaasd aan. Wat was dit? Lars wreef met beide handen over zijn van emotie roodgekleurde gezicht. Hij wist niet direct waar hij de focus op moest leggen. Het einde van zijn relatie, haar ongekende hardheid of haar insinuaties over Kim? Nick had voldoende van het gesprek meegekregen om hem te steunen, maar wat Kim betreft hield hij zich op de vlakte.

3 VERLEIDING EN VERANTWOORDING

Het onverwachte verloop van de namiddag dreunde nog enige tijd na. Lars en Nick waren nog niet toegekomen aan de invulling van hun weekend. Wat zouden ze gaan doen? Waar zouden ze eten, waar moest Nick slapen, zouden ze gaan stappen en zo ja waar?

Lars was te veel van zijn stuk gebracht, daarom nam Nick het initiatief maar. 'Bro, laten we ons eerst even opfrissen, wat gaan eten en dan zien we verder wel wat de avond ons brengt en waar we naar toegaan. Ik denk dat jij wel toe bent aan een beetje afleiding. Gaat lukken toch?'

Lars knikte instemmend, maar aan zijn houding was te zien dat de echte zin ontbrak. Nick beschouwde het desondanks maar als een volmondig 'ja'.

Wat hij vervolgens allemaal uit zijn weekendtas haalde, maakte duidelijk, dat hij zich op een lang en frivol week-end had voorbereid. Hij was speciaal voor deze gelegenheid naar de kapper gegaan. Het was een snelle coupe geworden. Met zijn hoog en kort opgeschoren achter- en zijkanten en zijn strakke scheiding, had hij wel iets weg van zijn favoriete voetballer, Ronaldo. Na het openen van zijn toilettas vulde de kleine kamer zich met een mengeling van geuren.

Dit was voor Lars aanleiding om ook zijn voorbereidingen te treffen voor wat een lange avond en nacht zou kunnen worden.

Vanaf dat moment tot en met het eten in de Pizza-hut deed Nick verwoede pogingen om zijn humeur te verbeteren. Niet zonder succes. Lars kon, in reactie op de grappen van Nick, steeds makkelijker een glimlach op zijn gezicht toveren. 'Weet je hoe je een relatie het beste kunt beëindigen? Nou?

Weet je niet hè? Door met mij achter de chickies aan te gaan en te scoren! En vooruit, ik zal het nog één keer voor doen!’

Typisch Nick, alles altijd relativeren en lang leve de lol. Precies wat Lars nu nodig had. De losse houding van Nick voelde lekker. Niet moeilijk doen, gewoon alsof alles te behappen was. Het voelde als een steun in de rug, na wat hem eerder die dag te verstaan was gegeven. Gelukkig was hij al wat tot bedaren gekomen. Met het wegebben van zijn woede, kwam er ruimte voor het besef, dat de breuk met Sanne niet zomaar uit de lucht was komen vallen.

De pizza was niet om over naar huis te schrijven. Matig gevuld, lauw en een slappe bodem, maar het eerste biertje maakte veel goed.

‘Wil jij nog wat eten, of denk je dat we al voldoende bodem hebben gelegd. Nick klopte zich een paar maal op zijn buik en deed net of hij aan de klank kon horen, dat het bij hem wel goed zat. ‘Dan lijkt nu het moment gekomen om mij een toertje Amsterdam te geven. Het is al bijna 21.30 uur.’

‘Ja, laten we maar gaan, ik heb het hier wel gezien.’ Lars had nog niet veel zin in de drukte die hen ongetwijfeld te wachten stond, maar Nick zette hem op scherp. ‘Nog te vroeg voor de snollebollekes, maar nog net op tijd voor het indrinken.’

‘Het is altijd een goede tijd om in te drinken,’ lachte Lars, ondanks alles.

Nick was altijd goed opgewassen tegen forse porties alcohol. Lars had hem nog maar één keer echt dronken gezien. Dat was tijdens het laatste Carnaval, toen hij probeerde de pijn van een gebroken hand weg te drinken. De knokpartij die eraan voorafging, werd door Nick ruimschoots op punten gewonnen. Nick was sterk als een beer en voor de duivel niet bang, behalve voor brand. Lars stak daar vaak de draak mee, totdat hij van Nick zijn vader hoorde, dat hij een echte ‘arsonfobie’ had. Vanaf dat moment had hij er nooit meer een grap over gemaakt.

Lars keek niet alleen tegen Nick op vanwege zijn moed, kracht en onverzettelijkheid, hij was ook onder de indruk van het feit dat Nick altijd keuzes maakte op gevoel. Keuzes die verrassend vaak goed uitpakten. Als het goed voelde, dan deed Nick het, anders niet. Hij had Lars gewaarschuwd. 'Jij gaat alleen maar in Amsterdam wonen, omdat je jezelf hebt wijsgemaakt dat je dokter moet worden. Ik denk dat je beter hier kan blijven en in de buurt een leuke pretstudie kan starten.' Nick meende het echt. Hij kende zijn vriend als geen ander. Hij zou niet goed los kunnen komen uit de Brabantse klei.

Nu, bijna twee jaar later, besepte hij pas, dat hij de verkeerde keuze had gemaakt. Nick had nog zo gezegd: 'Als je toch naar Amsterdam gaat, doe het dan goed en vol overgave. Stort je op het studentenleven. Geneeskunde is een vrouwenstudie geworden. Leer onder de lakens alvast zoveel mogelijk toekomstige collega's kennen. Je zult er later profijt van hebben en nuttige contacten aan over houden.'

Had hij er toen maar niet zo om gelachen en de grap van die bolle gezien zoals hij bedoeld was: 'Doe het niet, blijf hier, in je eigen omgeving!'

Lars voelde dat Nick zich begon te ergeren aan de stiltes die vielen tijdens zijn overpeinzingen. Hij besloot maar snel de draad van deze avond weer op te pakken. 'Akkoord, dan stel ik voor dat we eerst richting het Leidseplein gaan. Daar zijn wel een aantal leuke tenten, waar we lekker even wat shotjes kunnen nemen. We beginnen in de Heineken-hoek. Daarna naar Hotshots en als we dan...'

Nick nam het snel van hem over: '...lekker opgewarmd zijn, dan gaan we naar Paradiso'.

Lars stond perplex: 'Paradiso? Hoe kom je daar nou bij? Je bent nog nooit in Amsterdam geweest!'

'Hé, ik kom niet onder een steen vandaan hoor! Ik heb heus weleens van die tent gehoord. Ik heb even 'gegoogled' of

het ook iets voor ons is. Ik wil naar een nette club, waar we tot in de kleine uurtjes uit ons dak kunnen gaan.'

Lars stemde onmiddellijk in, al wist hij absoluut niet waar hij ja tegen had gezegd. Hij was eerder wel wezen stappen, maar nog niet in een Amsterdamse danceclub geweest. Dat zou hij alleen hebben gedaan als Sanne erbij was. Hij schudde even heftig met zijn hoofd, omdat hij de gedachte aan Sanne direct uit wilde bannen.

Nick leek dit direct te begrijpen, pakte hem stevig bij de arm en zei: 'Jas aan, diep in onze kraag en op naar de tram.'

Het was een bescheiden ritje in lijn 5. 'Kom bolle, hier moeten we eruit!'

Nick keek zijn ogen uit. Zo koud en guur buiten en zoveel jonge mensen op zoek naar vertier. Stelletjes, groepjes, eenlingen, kriskras door elkaar. Kroegen in- en uit, van bar naar dancing en omgekeerd en wat zag hij een vrouwen! 'Kijk Lars, moet je die twee meiden daar zien, nee die gearmd lopen, kolere, als we daar vanavond tegen aan kleunen, dan liggen we vannacht nog met zijn vieren in dat kippenhok van je!'

Ze brulden het uit van het lachen, ook nog toen ze oog in oog stonden met de portier van de Heineken-hoek. De zwaar-gebouwde uitsmijter wilde hen pas binnen laten, toen hij zeker wist, dat ze weliswaar uitgelaten, maar niet al dronken waren.

Het was gezellig druk binnen en ze baanden zich een weg naar de bar. 'We blijven maar staan,' riep Lars. 'Misschien dat er straks een paar krukken vrijkomen.'

Het bleef bij staan. Na een aantal shotjes raakte Nick in gesprek met een rijkelijk van tatoeages voorziene man van begin dertig. Hij had een rode krullenbos en kon volgens Lars zo doorgaan voor de leadzanger van Simply Red.

‘Ik ben Benno,’ zei de roodharige. ‘Ik heb jullie hier nog nooit gezien. Ik wacht hier altijd op mijn maten, willen jullie een biertje?’

Zo ging het nu altijd, Nick had overal en altijd direct contact. Lars hield het erop dat dat kwam, omdat het bij Nick thuis vroeger altijd overal over kon gaan en je daar geen blad voor de mond hoefde te nemen. Hoe anders was dat bij hem thuis, eerst altijd zoals God het hen voorhield, en dan een heel klein beetje ruimte proberen te zoeken.

‘Wij komen niet van hier, wij zijn Brabanders, je weet wel, bij wie altijd nog licht brandt!’

De roodharige Benno had dat eerste allang aan hun accent gemerkt. Het woordgrapje leek hij niet te begrijpen, maar hij trok een grijns op zijn gezicht, alsof hij het door had.

‘Dit is Lars en ik ben Nick.’ Meer wilde Nick eigenlijk niet prijsgeven. Op de vraag van Benno, wat ze voor de kost deden, antwoordde hij: ‘Wij zijn jeugddelinquenten op proefverlof.’

Lars had moeite zijn gezicht in de plooi te houden, maar Benno leek dit te geloven, want hij stak zijn duim op.

‘Ik heb ook gezeten. Voor de handel in ecstasy en marihuana. Vijftien maanden. Niks geleerd, alleen maar gezien hoe je het nog slimmer aan kan pakken.’ Hij keek erbij alsof hij van mening was een fantastische grap te hebben verteld. ‘Kan ik wat aan jullie slijten?’

Op dat moment onderbrak een vrouw, midden dertig, in een opvallend ordinaire en veel te jeugdige outfit, het gesprek. Met een doorleefde stem zei ze: ‘Hey kil, kon ta bei?’

‘Spekt habiba!’ antwoordde rode Benno en zoende haar vol op de mond.

Lars trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek Nick aan, die zijn schouders ophaalde.

Toen ze even later zagen, dat de vrouw geld gaf, voor iets wat ze snel in haar zak stopte, besloten Lars en Nick wijselijk af te rekenen en hier te vertrekken.

Net toen ze de portier een tip wilden geven, voelde Lars een hand op zijn schouder. 'Hé, jullie gaan toch nog niet weg? Ik moest dat chickie wat sosa dealen, heb effe een barkie verdiend. Jullie hebben trouwens nog een drankie van me tegoed!' De hand voelde niet bepaald als een vriendelijke uitnodiging, meer als een dwingend appel.

'Nee, bedankt man, we kunnen niet blijven, we hebben een afspraak met onze vriendinnen, misschien een andere keer. Fijne avond verder.'

Eenmaal buiten duwden ze elkaar een aantal malen uit het gangspoor, toch wel een beetje opgelucht dat ze zo van deze knakker afgekomen waren.

'Spreekt die gast eerst gewoon Nederlands met ons en na zijn deal een soort straattaal,' zei Lars.

'Ja, dat zeg je goed, stonden we daar meteen al met een dealer aan de bar! Dat belooft wat voor deze avond.'

Instinctief voelde Lars aan de zak waarin zijn portemonnee zat. Gelukkig, alles in orde en een lichte rilling gleed over zijn rug.

In de tweede bar, de Hotshots was het nog drukker dan in de Heineken-hoek. De vrienden waren het erover eens, dat de sfeer hier gezelliger was.

Nick toonde zich weer eens de ware jager en spiedde, nog voor ze iets hadden besteld, in de menigte naar interessante meiden. Het duurde niet lang of de vrienden hadden de aandacht getrokken van een tweetal 'vrouwkes', die zich samen, ieder met een cocktail in de hand, aan het oriënteren waren. In het sfeervolle licht van het café, liet de strakke kleding hun welvingen duidelijk uitkomen.

Nick opende het gesprek, zich vooral richtend op de meid met het stevigste postuur. 'Zijn jullie vriendinnen?'

'Ja! Ik heet Tessa en zij is Danique. Jullie zijn vast broers!'

Een gemeenschappelijke lach was het gevolg en het ijs was gebroken.

Nick wond er geen doekjes om: 'Nou dat is dan geregeld voor vanavond.'

Terwijl Lars, behalve een paar vluchtige blikken, nog geen enkele toenadering had gezocht, stonden Nick en Tessa al vrij close in elkaars oor te praten. De muziek smoorde vrijwel elke normale conversatie. Lars keek met enige jaloezie naar de immer voortvarende Nick en reageerde enigszins verrast toen Danique het gesprek met hem aanging.

'Wij zijn naar Amsterdam gekomen omdat we hier het uitgaan veel leuker vinden dan bij ons in Haarlem.'

Danique had een mooi figuur, was op hakken ongeveer even groot als Lars en had een fijnbesneden gezicht met prachtig opgemaakte, zwart omlijnde, blauwe ogen en lang donkerblond haar. Lars vond haar bij de eerste aanblik direct al een prachtige verschijning.

'Wij, mijn vriend Nick en ik, vieren het einde van mijn relatie!' flapte hij eruit.

Gruwend van zijn woorden, merkte hij dat Danique zijn onhandigheid niet zo'n punt vond en er juist een aanknopingspunt in zag om meer van hem te weten te komen.

Terwijl ze hem vragend aan bleef kijken, zei ze: 'Misschien wel handig als 'ik' ook weet hoe 'jij' heet!'

'Ik heet Lars, leuk dat ik jou hier ontmoet!'

Het duurde weliswaar even, maar na enige tijd gingen ook Lars en Danique in elkaar op en spraken over hun achtergronden, hun activiteiten, hun hobby's en hun eerdere relaties.

Lars hoefde geen vragen te stellen. Danique vertelde spontaan over zichzelf en haar leven. Dat ze twintig was en gek was op haar ouders, broer en andere familieleden. Dat ze goed kon leren en altijd bij de besten van de klas behoorde. Ze maakte met haar brede interesses en sportieve karakter een serieuze indruk op Lars. Ze speelde hockey op hoog niveau en kon goed skiën.

Toen het op vriendjes aankwam, moest Lars meteen aan Nick denken. Die stond net zo los in het leven.

Ze vertelde dat ze nog lang niet uit was op een vaste relatie en dat ze voorlopig nog een aantal jaren 'overal van wilde proeven'. Deze zomer was ze naar Cyprus op vakantie geweest en had daar een aantal dagen met een jongen opgetrokken, die in de richting kwam van haar ideaal.

Lars kon niet anders dan constateren, dat hij zelf op geen enkele manier in de buurt kwam van haar beschrijving van deze vakantievlam. Hij vond het een wat plagerige manier van doen en voelde de zin om zijn verhaal met haar te delen afnemen. Hij wilde even een pauze en ging maar wat te drinken voor hen bestellen.

'Wil jij nog hetzelfde?'

'Ja doe nog maar een Cosmopolitan!'

Lars merkte dat Danique bijzonder gefocust op hem bleef. Hij zelf voelde hoe zijn blik telkens naar haar verslindend mooie ogen toe werd getrokken.

Omdat Nick en Tessa al voorzien waren, bestelde hij een bier en een Cosmopolitan.

Toen hij terugliep zag hij Danique niet meer. Hij spiedde door de menigte en bleef zo, met de twee drankjes in zijn handen, een paar minuten staan.

Net toen hij ze op een tafeltje had gezet, kwamen Nick en Tessa naar hem toe.

'We vinden het hier best chill, maar wij gaan zo naar de Jimmy Woo!' zei Nick. 'Dat is Tessa haar favoriete club, fijn publiek en de muziek zou daar beter zijn, ga je mee?'

Lars vond het niet zo'n leuk idee. Ze hadden toch afgesproken naar de Paradiso te gaan. Het samen stappen leek nu toch meer zoiets geworden van 'Oh ja jij bent er ook nog.' Daarbij was hij toch ook wel benieuwd waar Danique zo snel was gebleven.

'Nee Nick, gaan jullie maar! Ik blijf hier met Danique! Misschien later!'

Nick sloeg zijn arm om Tessa, stak zijn hand op naar Lars en ze verdwenen richting uitgang.

Het duurde best nog wel even voor Lars haar weer in zijn blikveld kreeg.

Danique kwam van het toilet. Ze had zich onmiskenbaar nog wat verder opgetut. Ze had glanzende rozerode lippen en verspreidde meer van haar parfum dan eerder het geval was.

‘Ze zijn naar de Jimmy Woo gegaan,’ zei Lars. Voor hij haar goed en wel in de ogen keek, pakte ze hem vol op zijn mond. Hun tongen deden voorzichtige pogingen elkaar te ontmoeten. Het onwennige was er snel af. Praten was even niet meer zo belangrijk. Met innige warme tongstrelingen brachten ze elkaar in vervoering. Het leek wel alsof ze zich alleen waanden.

Even plotseling als ze begonnen was, maakte ze zich van Lars los en zei met flonkerende ogen en haar gezicht vlak voor hem: ‘Je kunt lekker zoenen, maar nu wil ik eerst meer van jou weten, begin maar eens met je liefdesverdriet.’

Lars zag direct het beeld van Sanne voor zich opdoemen en het bezorgde hem een gemengd gevoel. Hij voelde liefde noch haat en bracht zijn twijfel hierover maar niet tot uitdrukking.

Danique luisterde aandachtig naar zijn verhaal. Lars voelde hoe ze hem daarbij veelvuldig even aanraakte, alsof ze hem wilde laten weten, dat ze hem begreep, maar ook dat ze meer wilde horen.

4 ROLLERCOASTER

Plotseling ontstond er wat opschudding in het café. De aandacht van Lars en Danique werd automatisch verplaatst naar een jonge vrouw die, zichtbaar onder invloed, schreeuwde dat ze beroofd was. Er was even alleen maar muziek te horen, tot een portier en een barmedewerker zich over haar ontfermden. Meteen zwol het geluid van de menigte weer langzaam naar het oude niveau en hervatte ook Lars zijn verhaal over Sanne.

Toen hij was aanbeland bij wat zij over zijn zus Kim had gezegd, voelde hij direct weer hoe ontstemd hij hier nog steeds over was. Hoe vals het voelde dat Sanne, die altijd zoveel op had met Kim, zo over zijn zus sprak. Dat kon gewoon niet waar zijn. Lars herinnerde zich, dat Nick helemaal niet op die gemene aantijgingen gereageerd had.

Danique zag zijn emotie, sloeg troostend haar arm om hem heen, kuste hem zacht in zijn nek en zei: 'Je maakt je drukker om je zus, dan om je ex! Heb je dat zelf wel door?'

En zo was het! Lars hield zielsveel van zijn zus, maar zo lang hij zich kon herinneren, wist hij weinig van wat haar dreef en wat ze beleefde. Oh ja, en die roddels? Hij kende ze en waarschijnlijk hadden ze een hoog waarheidsgehalte. Het gedrag van Kim baarde eigenlijk iedereen in haar omgeving zorgen, maar niemand deed iets, ook hijzelf niet.

Lars wilde het verder liever over luchtiger zaken hebben en zei: 'Zo, nu weet je voldoende over mijn net beëindigde relatie. Ik ken mezelf bijna niet meer. Dat ik nu zo snel al weer aan het stappen ben en al weer met iemand heb gezoend.'

Danique voelde zich tekortgedaan en riep harder dan bedoeld: 'Iemand? Nou lekker bezig ben jij, was het zó awkward?'

Lars wist niet hoe snel hij moest reageren: 'Sorry, dat bedoelde ik niet zo. Je bent een hartstikke leuke en mooie meid en je zoent...'

Wederom troffen hun monden elkaar. Hij hoefde niets meer toe te lichten en zij niet meer te vragen. Hun jonge lichamen waren tot grote hoogte geprikkeld en smachtten naar meer.

'Ik ben met de auto, die staat in Q-Park Byzantium hier vlakbij, zullen we daar heen gaan, ik wil je...' Lars wist niet wat hij hoorde. Dit had hij nooit eerder beleefd. Was dit een uitnodiging om seks met haar te hebben en nog wel in haar auto?

In de minuten die volgden, kreeg hij alleen maar bevestigingen.

Niet veel later was er afgerekend en liepen ze stijf omstrengeld door de koude nacht naar de parkeergarage waar haar zilvergrijze Opel Mokka stond.

Ontspannen, opgewekt en enigszins ontremd door de alcohol, stapten ze na elkaar, via het rechter achterportier, haar auto in. Ze deden hun jassen uit en gooiden die op de voorstoelen.

Geheel onverwacht zei Danique, terwijl ze aanstalten maakte om haar portier weer te openen: 'Wacht, ik zet de voorstoelen even naar voren, dan hebben we wat meer ruimte.' Ze stapte uit, opende achtereenvolgens beide voordeuren en schoof de stoelen in de gewenste positie. Het had er alle schijn van, dat ze dit niet voor het eerst zo deed. Op de een of andere manier maakte dit het voor hem nog spannender.

Hoe kort dit oponthoud ook was, het duurde Lars veel te lang. Toen Danique weer op de achterbank kwam zitten, greep Lars haar direct beet, zoende haar en betastte vol

ongeduld haar rondingen. Danique reageerde gretig. Ze konden niet wachten om te doen waarvoor ze hier naar toe waren gekomen.

Het vaag doordringende koude TL-licht van de parking werd met het bewasemd raken van de ramen nog wat verder geknepen. Danique maakte haastig zijn broek los en trok deze samen met zijn boxersshort tot onder zijn knieën. Lars werkte gewillig mee door even op te liften, terwijl hij een succesvolle poging deed haar string van onder haar korte rok uit te trekken. 'Hoeft niet, kan opzij!' zei ze nog vol ongeduld. Ze pakte een condoom tussen de voorstoelen vandaan, scheurde de verpakking open en rolde het af over zijn stijve lid. Vanaf dat moment stond de tijd even stil en gaven ze toe aan de lust die hen hierheen had geleid. Danique draaide zich snel naar hem toe en ging op haar knieën over hem heen zitten. Ze drukte haar borsten tegen hem aan, pakte zijn 'ongeduldig kloppende harde drift' en stak hem in haar 'warme vochtige verlangen'. Ze maakte meer dan duidelijk dat ze nu alleen voor hem was. Hij pakte haar bij de heupen en voelde hoe haar ranke lichaam op en neer bewoog. Haar geur en geluiden stimuleerden hem om bij elke beweging zo diep mogelijk in haar te komen.

Zijn orgasme was ongekend. Nog nooit, echt nog nooit had hij zo'n explosieve spanningsboog ervaren.

Net toen al zijn prikkels begonnen uit te doven, pakte Danique zijn hand en bewoog die over haar onderbuik. Lars begreep direct wat de bedoeling was en voldeed aan haar wens. Ze sidderde bij elke handbeweging en met zuchten en zachte kreuntjes motiveerde ze hem verder te gaan. Haar hoogtepunt was minstens even overweldigend.

Zo had hij Sanne in de jaren dat ze samen waren nooit gezien.

'Vond je het fijn?' vroeg Lars, die meende dat het voor haar ook niet zonder betekenis was. Hij hoopte op een onvoorwaardelijk en direct 'ja!' Maar dat liep anders.